

Http://www.neerlandsbloed.net

Bron: <http://hoeiboel.blogspot.com/>

vrijdag 3 juli 2009

[Het Grote Bat Ye'or Interview - in drie delen \(1\)](#)



De begrippen **Dhimmitude** en **Eurabia** zijn in de gehele wereld gemeengoed geworden en dat is geheel te danken aan het jarenlange onderzoek van de historica Bat Ye'or. Hoogtepunten uit haar omvangrijke werk zijn: **The Decline of Eastern Christianity** waarin zij de geschiedenis van de ondergang van het christendom onder de islam beschrijft en **Eurabia**, waarin zij de medeplichtigheid van Europese politici aan de huidige **islamisatie** documenteert.

Barry Oostheim heeft voor *Hoeiboel* enkele prangende zaken met haar doorgenomen. Zie ook **inleiding**. 'Het Grote Bat Ye'or Interview' bestaat uit drie delen (**deel 2**: Bat Ye'or over Eurabia, **deel 3**: Op weg naar het Wereldkalifaat).

Deel 1: Bat Ye'or over Dhimmitude

Barry Oostheim: Uw beschrijving van *dhimmitude* kan opgevat worden als een archetypische psychologische conditie van de mens, onder welk totalitair systeem dan ook. Het komt voort uit angst en intimidatie en resulteert in lafheid, zelfcensuur en zelfmarginalisatie. Is het in die zin ook van toepassing op bijvoorbeeld het fascisme en communisme?

Bat Ye'or: Er zijn ongetwijfeld overeenkomsten. Maar *Dhimmitude* vloeit voort uit een specifiek historisch verschijnsel, *Jihad*: de territoriale veroveringsdrift en collectieve onteigening van niet-islamitische volkeren, gevoed door religieuze strijd. *Dhimmitude* is dus niet alleen de psychologische staat van diegenen die er aan ten prooi vallen, maar het is een geheel van religieus gerationaliseerde vooroordelen, militaire regels en het navolgen daarvan. Kortom een complete levenswijze geconditioneerd door angst.

Wanneer en hoe werd u zich bewust van het feit dat *dhimmitude* tegenwoordig nog steeds een realiteit is die de verhoudingen bepaalt tussen moslims en niet-moslims?

Deze realiteit drong pas tot mij door toen ik in Engeland de betekenis van vrijheid leerde kennen,

nadat ik in 1957 Egypte moest verlaten. Toen ik enkele jaren later Tunesië, Marokko en Libanon bezocht viel mij het behoedzame gedrag van de daar wonende Joden op en het herinnerde mij aan mijn eigen situatie in Egypte. Dat probeerde ik te analyseren in mijn boek *The Dhimmi* dat in 1985 verscheen in Engeland. De Libanese burgeroorlog en het Israelisch- Arabisch conflict passen ook in dit patroon.

Hoe past het dan in het *Jihad-dhimmi* patroon?

Omdat Joden en christenen volgens de islamitische wet allebei *dhimmi*'s zijn. Daarom mogen zij hun minderwaardige positie niet aanvechten. Dat deze onderdrukte dhimmi-gemeenschappen onafhankelijkheid zouden nastreven, is onacceptabel en dus wordt een onafhankelijke Joodse staat op alle mogelijke manieren bestreden, om de Joden weer in een afhankelijke dhimmi-positie terug te dwingen.

Ook de christenen in Libanon hebben een lange geschiedenis van verzet tegen de onderdrukking van islamitische veroveraars. Dankzij het Franse leger werden zij in de negentiende eeuw, verlost van moordpartijen en slavernij en verkregen zij enige rechten en autonomie. Maar de jihad-ideologie herleefde weer in het kielzog van de Arabische oorlogen tegen Israel. In Libanon wist de PLO met hulp van bondgenoten de macht van de christenen te breken. In die jaren steunden de Europese regeringen de strijd van de Palestijnen tegen de christenen in Libanon omdat zij bang waren voor een toename van Palestijns terrorisme in hun eigen steden.

Op uw site las ik in 2001 hoe de Libanees-christelijke leider Bashir Gemayel, al in 1982, de term *dhimmitude* gebruikte. Dat deed hij in een gepassioneerde overwinningsspeech, nadat hij de Libanese presidentsverkiezingen had gewonnen. Zijn volgelingen riep hij op niet langer in *dhimmitude* te leven en hun kerken te herbouwen. Later, op diezelfde dag werd hij in een aanslag vermoord.

Had hij het van u?

In die tijd gebruikte ik de term *dhimmitude* regelmatig in gesprekken met mijn Libanese vrienden. Gezamenlijk hebben wij het uitvoerig besproken en een paar van hen stonden in contact met Gemayel. In 1983 heb ik het voor het eerst in een Italiaans artikel gebruikt en ook in een lezing die ik in Washington gaf. Het kostte mij toen zeer veel moeite om mijn boeken en artikelen gepubliceerd te krijgen omdat zulke ideeën in die dagen resoluut werden afgewezen. Nu is dat in feite niet veel anders. Waar ik maar kon, probeerde ik de werkelijkheid van de *dhimmitude* uit te leggen als een structureel historisch patroon dat zich in zeer uiteenlopende samenlevingen, telkens weer volgens hetzelfde patroon voltrekt. Omdat mijn werk op zoveel weerstand stuitte, wist ik dat de term *dhimmitude* nooit ingang zou vinden als bekend was dat ik de uitvinder was. Daarom was ik dankbaar dat Gemayel het gebruikte in een historisch bewogen toespraak vlak voor de aanslag op zijn leven. Hij voelde de betekenis natuurlijk instinctief aan. Hij en zijn volk ondergingen het als een dagelijks kwellende werkelijkheid. Toegeschreven aan Gemayel was het voortaan voor mij veel gemakkelijker om het te gebruiken en het meer bekendheid te geven.

Toen ik in 1995 in Parijs deelnam aan een seminar over *dhimmitude* met vertegenwoordigers van verschillende christelijke dhimmi-gemeenschappen, werd ik benaderd door een Libanese christen die mij er voor bedankte dat ik Gemayel de credits had gegeven voor *dhimmitude*. Hij vertelde mij dat ik, een Joodse Schrijfster hun de sleutel had gegeven tot het begrijpen van hun eigen geschiedenis, maar dat deze term nooit door de christenen geaccepteerd zou zijn als zij hadden geweten van wie het kwam.

Wat zijn de voorbeelden van hedendaags Europese *dhimmitude*?

Ik beschrijf in mijn boek Eurabia verschillende voorbeelden van *dhimmitude* zoals de Europese huiver voor het beledigen van de islam, terwijl kritiek op andere religies geen haan doet kraaien. Terrorismen als een tactiek van de *jihad* creëert in de westerse samenleving een gevoel van

kwetsbaarheid. Onveiligheid in bijvoorbeeld scholen en de publieke ruimte, ondermijnt de wet en het respect voor de mensenrechten van iedereen behalve van de daders. De internalisering en institutionalisering van dit gevoel van onzekerheid is het directe gevolg van het verzuimen van de Europese regeringen om de terreur als zodanig te benoemen en te behandelen. Het begon met de Palestijnse aanslagen in de jaren zeventig en tachtig, tegen Europese Joodse burgers in synagogen, restaurants en vliegtuigen. In plaats van af te rekenen met het Palestijns terrorisme, gaven de Europese regeringen liever de schuld aan Israël.

Dergelijke ontkenning van de jihadistische wortelen van de terreur zijn een weergave van het traditionele angstvallig kruiperige dhimmi-reflex. Liever tonen Europese leiders zich bezorgd over de mogelijke vernedering en uitsluiting van Arabieren. Maar er is geen volk dat zo omzichtig wordt behandeld als zij. Zonder enige controle betaalt de Europese belastingbetaler via de EU miljarden aan de Palestijnse Jihad. Dat kan je vergelijken met de wijze waarop vroeger dhimmi's werden afgeperst om een soort van bescherming af te kopen. Toen onlangs in Irak, een christelijke gemeenschap weigerde om nog langer voor hun veiligheid te betalen werd hun bisschop ontvoerd en vermoord. In andere woorden: bescherming is geen onvervreemdbaar recht maar een gunst waarvoor je moet betalen.

Dhimmi's moesten altijd de superioriteit van de islam over de ongelovigen erkennen en diep respect betuigen tegenover de islam. Net zoals tegenwoordig Europese leiders dat doen in diverse toespraken, waarin zij bevestigen dat Europa haar beschaving en wetenschap te danken heeft aan de Arabieren. Zoals bijvoorbeeld Hans Dietrich Genscher, die verklaarde hoeveel Europa de Arabieren verschuldigd was, of Chirac die in *Le Figaro* verklaarde dat "de Europese wortels net zo goed islamitisch zijn als christelijk". Op een Unesco top in 2001 beweerde hij weer dat "de Arabische cultuur de Europese architectuur, poëzie en wiskunde, bepaald heeft". Alsof de Faraonische, Griekse, Romeinse en Byzantijnse architectuur afstamt van de Arabische Bedoeïenentent.

Onder leiding van president Obama heeft nu ook Amerika, de meest machtige christelijke natie, zich bij de Europese Dhimmi-club gevoegd. "Onze beheersing van de pen" hebben wij volgens hem van de Arabieren. Alsof de oude Egyptenaren, Hebreeuwers, Chinezen, Grieken en Romeinen nog niet konden schrijven voor de zevende eeuw.

Deze culturele islamisering leidt uiteindelijk tot de claim dat de westerse beschaving in wezen islamitisch is. Een mening die trouwens wijdverbreid is in de islamitische wereld. In mijn boek citeer ik talloze uitspraken waarin de Europeanen worden beschuldigd de wetenschap van de Arabieren te hebben gestolen. Onze cultuur, verleden en beschaving is dus niet langer meer van ons. Wij hebben helemaal niets voortgebracht. De verworvenheden waarvan wij naïef dachten dat het Europese ontdekkingen waren, worden door anderen geclaimed.

De vervalsing van de Europese geschiedenis komt overeen met het uitwissen van de pre-islamitische beschavingen in het Midden-Oosten, Azië en Afrika.

Was u zich als tiener in Egypte bewust van het psychologische fenomeen *dhimmitude*?

Wij waren nu eenmaal gewend om zo te leven. Hoewel er progroms waren en een klimaat van onveiligheid en virulent antisemitisme, was ik mij niet bewust van de gevaren. Dit was normaal. Pas toen ik Egypte moest verlaten, besepte ik dat ik onder een juk had geleefd. Het bestuderen en analyseren van *dhimmitude* als historisch verschijnsel bevrijdde mij van mijn ketenen.

dinsdag 7 juli 2009

[Het Grote Bat Ye'or Interview \(2\) - Eurabia](#)



De begrippen [Dhimmitude](#) en [Eurabia](#) zijn in de gehele wereld gemeengoed geworden en dat is geheel te danken aan het jarenlange onderzoek van de historica Bat Ye'or. Hoogtepunten uit haar omvangrijke werk zijn: [The Decline of Eastern Christianity](#) waarin zij de geschiedenis van de ondergang van het christendom onder de islam beschrijft en [Eurabia](#), waarin zij de medeplichtigheid van Europese politici aan de huidige [islamisatie](#) documenteert.

Barry Oostheim heeft voor Hoeiboei enkele prangende zaken met haar doorgenomen. Zie ook [inleiding](#), [deel 1](#), en [deel 3](#).

Deel 2: Bat Ye'or over Eurabia.

Tal van overlegorganen zijn in de jaren 70 tussen de Europese Unie en de Arabische wereld in het leven geroepen. In haar boek [Eurabia](#) beschrijft Bat Ye'or de gevolgen van de Euro-Arabische dialoog.

Wat is Eurabia?

Eurabia is de transformatie van het nieuwe Europa, waarin de beschaving zoals wij die tot nu kenden opgaat in een geheel andere beschaving. Het is een sociaal economische *geostrategie* met als voorlopig doel de noordelijke en zuidelijke kust van de Middellandse zee tot een [eenheid](#) te smeden. De besluiten zijn gezamenlijk genomen door de Europese leiders en de verschillende organen van de Europese Unie. Het daaruit voortvloeiende beleid wordt uitgevoerd en bewaakt door een [web van netwerken](#) door de gehele Unie heen.

De gevreesde *botsing der beschavingen* wordt vervangen door een illusionaire [Alliantie der Beschavingen](#) en dat wordt ondersteund met een algehele onderwijskundige indoctrinatie waarin de zegeningen van het multiculturalisme worden verheerlijkt, net als de mythe van islamitische tolerantie, de grootheid van de Arabische cultuur, en de Andalusische gouden eeuw.

Europeanen worden opgezadeld met schuldgevoelens over hun eigen koloniale rol. Een nederige dankbaarheid jegens de islam staat nu op het programma. Dan hebben wij het nog niet eens over de sterk aan inflatie onderhevige beschuldiging van racisme.

Schuldgevoelens ten opzichte van de Arabieren worden in een zorgvuldige symmetrie met de Jodenvervolging in WOII, opgebouwd. Het benoemen van de gevolgen van de massamigratie is natuurlijk taboe.

Wat waren toentertijd de motieven van de betrokkenen aan beide zijden om de Euro-Arabische dialoog aan te gaan?

Het is moeilijk om achter de exacte beweegredenen van de Europese beleidsmakers van meer dan dertig jaar geleden te komen. Wat in ieder geval duidelijk naar voren komt is de begrijpelijke behoefte aan olie en de belangen die het openen van de Arabische markten met zich mee zouden brengen. Verder: de ambitie om als wereldmacht met de VS te kunnen concurreren. De voornaamste drijfveer was natuurlijk angst voor Palestijns terreur dat destijds verschillende Europese steden had getroffen. Het aanpappen met de Arabische staten en het enthousiasme voor de PLO en voor Arafat als de “enige” vertegenwoordiger van de Palestijnen, was simpelweg een vorm van [zelfbescherming](#). Tegelijkertijd bood het bekritisieren van Israël in het openbaar een uitlaatklep voor het immer aanwezige antisemitisme. “De Palestijnen” als middel tot het ondermijnen van de Joodse staat, is immers de sleutel tot Arabische gunsten.

Eurabia beantwoordt zowel aan Europese economische en geostrategische belangen als aan de religieuze plicht om Europa te islamiseren. Dit komt in talloze uitspraken van Arabische leiders tot uitdrukking, die ik uitsluitend citeer in mijn boek.

Wat is er eigenlijk mis met een dialoog tussen de EU en de islamitische wereld?

Oprechte dialoog is natuurlijk prima. Maar het mag niet de waarheid vervangen voor leugens, noch geschiedenis en wetenschap voor mythologie. De dialoogindustrie waarop de constructie van *Eurabia* is gegrondvest, is pervers. Van Europese kant wordt er eindeloos in wollige taal gevlod terwijl de echte dreiging en problemen niet bij naam worden genoemd. Overeenkomsten worden gesloten zonder enige vorm van democratisch toezicht en buiten het publieke debat om. Dat is nu eenmaal het voordeel van dit soort dialogen; de deelnemers hoeven aan niemand rekenschap af te leggen.

Europese politici hebben de beschuldigingen tegenover het Westen als “gerechtvaardigd” aanvaard. Het op zich nemen van schuld en de zelfkastijding die daaruit voortvloeit, impliceert immers het gelijk van het islamitisch standpunt. Vanuit de positie van de schuldlige zetten Europeanen zich in om het zogenaamde onrecht dat zij op hun geweten hebben, ongedaan te maken. Met betrekking tot de islamitische wereld is dat onrecht natuurlijk de stichting van de Joodse staat waar Europa voor moet boeten. Europa accepteert deze ongefundeerde beschuldigingen maar al te graag, aangezien zij er recentelijk een volkerenmoord voor over had om de herrijzenis van Israël te voorkomen. Met haar nederige *mea culpa* tegenover de Arabieren, dat zij hen heeft opgezadeld met haar eigen probleem, namelijk “de Joden”, verschaft zij zichzelf een vrijbrief om een virulente politiek te voeren tegen haar zogenaamde *protégé* Israël, en zodoende haar toch al minuscule grondgebied nog verder te versnipperen. Er worden miljarden aan de Palestijnse zaak betaald als *aflaat* om door de Arabieren vergeven te worden.

Dus de Europese steun aan de anti-israelische politiek van de Arabische wereld heeft met haar eigen verleden van antisemitisme te maken?

Het is de voortzetting van deze geschiedenis. Het voortdurende getreiter tegen Israël en de steun aan de Arabische politiek om het tot een getto te reduceren, roept de achteraf steegjes in herinnering waar Joden zowel in Europa als in de islamitische landen werden gedwongen te leven. Ondanks het feit dat de Joden in Jeruzalem de grootste bevolkingsgroep vormden, was tot 1917 hun maximum

toegestane aantal onderhevig aan allerlei restricties. Een beleid dat in feite onder het [Britse mandaat](#) voortduurde. Het [Britse inreisverbod](#) leidde tot miljoenen slachtoffers in het Derde Rijk. Uiteindelijk werd het antisemitische samenwerkingsverbond bezegeld in Europees Arabische, fascistische en Nationaal-Socialistische allianties, voor, tijdens en na de Tweede Wereldoorlog.

De morele taal die nu tegenover Israël wordt gebezigd, is diezelfde als de aloude Nazi terminologie. Terrorisme wordt niet veroorzaakt door de ideologie van de jihad maar door onrecht en dat is de stichting van de staat Israël. Door dit onrecht ongedaan te maken, zal er vrede komen en bovenal een Europees-Arabische en christelijke-islamitische verzoening. Enige spelbreker op weg naar vrede is Israël. De slechtheid van Israël die vrijwel dagelijks breed in de media wordt uitgemeten, is een herhaling van het Europees-Arabisch antisemitisme dat nu in de dialoogindustrie gecultiveerd wordt.

Wanneer Joden in Europa het slachtoffer worden van agressie, is het niet de dader die daar verantwoordelijk voor is, maar Israël, als bron van al het kwaad.

In hoeverre zijn de resultaten van deze overlegstructuren die in het kader van de EAD zijn ontwikkeld, van invloed op het buitenlandse beleid van de EU en haar lidstaten? Wat is bijvoorbeeld de invloed van een organisatie als [de Parlementaire associatie van Euro Arabische samenwerking](#) (in het engels afgekort als PAEAC)?

Die overlegstructuren zijn zeker de motor achter de verwezenlijking van *Eurabia*. Het is de link tussen de Europese politieke partijen en regeringen en de Arabische staten. De PAEAC wordt financieel gesteund door de Europese commissie.

Wanneer je de Arabische eisen leest in de Euro-Arabische parlementaire dialogen en vervolgens de aanbevelingen van de Europese commissie dan zie je dat ze vaak identiek zijn. De verklaringen van Solana zijn een kopie van Amr Mousa, de voorzitter van de *Arabische Liga*. Europa neemt gewoon de standpunten van de Arabische Liga over. Een en ander wordt alleen wat diplomatieker geformuleerd. Het is voor Israëls eigen bestwil, als zij accepteert zichzelf op te lossen, met zo min mogelijk gedoe en indien mogelijk zonder Europa al te veel te storen.

Toch raken zelfs mensen die bereid zijn uw werk serieus te nemen het gevoel niet kwijt dat er aan uw betoog een sfeer van een samenzweringscomplot kleeft. Hoe zou dat toch komen? Zelfs iemand als Geert Wilders zei in een [obsuur video interview](#) dat hij uw boek had gelezen, maar niet wist of het waar is.

Mijn boek *Eurabia* is een opeenstapeling van namen, plaatsen, data, publicaties, documenten, congressen, slotverklaringen etc etc, die dit beleid over de jaren heen, staven. Ik heb zelfs de naam niet eens verzonnen. *Eurabia* was de naam van een publicatie uit 1975 die uitgegeven werd door mensen die dit beleid uitvoerden.

De bewijsvoering die ik opvoer, toont aan dat datgene wat zich voor onze ogen voltrekt, niet alleen een gevolg is van nalatigheid, toeval of een ongelukkig samenloop van omstandigheden, maar het directe resultaat van een bewust beleid. Namelijk: het verenigen van de mediterrane kusten tot [één Europees-Arabische gemeenschap](#); de massale immigratie met behoud van eigen cultuur; promotie van multiculturalisme; financiering van de Palestijnse cult en het kweken van een stemming die de overtuiging tot gevolg heeft dat de opheffing van Israël tot oplossing van alle wereldproblemen zal leiden. Dit alles door middel van de [media](#), [de kunsten](#), het [onderwijs](#), de [kerken](#) en de [academische wereld](#) in al haar disciplines.

Van feiten kun je kennis nemen of doen alsof zij niet bestaan.

Grote afwezigheid in uw boek *Eurabia the Euro Arab axis* is Turkije. Turkije maakte niet direct deel uit van de Euro Arabische belangenovereenkomst. Maar een bijzonder groot deel van de moslimimmigranten in Europa is afkomstig uit Turkije. Wat vindt u van de mogelijke toetreding van Turkije?

Turkije wil terug naar Europa. Ooit heeft het Europa veroverd door middel van *Jihad* en slavernij. Nu wil het op vreedzame manier terugkeren, hoewel er gebruik gemaakt wordt van dreigementen. Zeker met de huidige regering van gematigde islamisten zal het zich opwerpen als de kampioen van de moslimbelangen in de Europese Unie. In ieder geval zal met 70 a 80 miljoen meer moslims binnen de grenzen het Europa zoals wij het tot nu toe kennen, snel ophouden te bestaan. Het zal oplossen in de *Oemma* waarin onafhankelijke naties verworden tot religieuze gemeenschappen. Het aloude patroon van *dhimmitude* dat ooit de pre-islamitische Midden-Oosterse en Aziatische volkeren en rijken heeft overspoeld en vernietigd, zal zich weer voltrekken. De Eurabische droom zal dan vervuld zijn en daarin zullen Eurabieren al dan niet bekeerd, voor korte tijd belangrijke posten mogen bekleden.

Valt er aan Eurabia te ontsnappen?

Ik zou niet weten hoe. De afzonderlijke regeringen zouden wel ontvankelijk kunnen zijn voor publieke druk. Maar zolang al deze feiten niet onderkend worden en de EU en haar bestuurlijke organen dit beleid blijven uitvoeren, zonder de burgers te raadplegen over ingrijpende zaken die ons allen aangaan, kan er niets veranderen.

maandag 24 augustus 2009

[Het Grote Bat Ye'or Interview \(slot\) - Op weg naar het Wereldkalifaat](#)



Deel drie: Op weg naar het Wereldkalifaat

Kunt u iets vertellen over uw onlangs (tot nu toe alleen in het Italiaans) verschenen boek [Verso il Califfato Universale: Come l'Europa e' diventata complice dell' 'espansionismo Musulmano](#). (Op weg naar het Wereldkalifaat: Hoe Europa medeplichtig werd aan de

islamisatie)?

Wereldwijd weten de lidstaten van de [OIC](#) (*Organisation of the Islamic Conference*), via mondiale en regionale organisaties, de islamisering te bevorderen en slagen met groeiend succes erin, om *en bloc* de verschillende lichamen van de VN te controleren. Dit is één van de drijfveren van de versterking van *transnationale* organisaties als NGO's, VN en de EU en de verzwakking van de soevereine natiestaat.

Mijn boek documenteert de invloed van de OIC-strategie op de EU. Zo laat ik zien hoe de OIC zich bemoeit met het migratiebeleid en de promotie van multiculturalisme. Dit wordt bewerkstelligd met behulp van de al eerder genoemde *dialogoindustrie*, in scène gezet door ontelbare netwerken op internationaal en nationaal niveau. Netwerken die continue overgaan in even zovele nieuwe netwerken, met steeds weer nieuwe klinkende namen, zoals de [Alliantie der Beschavingen](#), [Euromed](#), [Search for common ground](#), etc. (Met als Nederlandse varianten [de Worldconnectors](#), [de Nieuwe Maan](#), [Kosmopolis](#), [Peace Consumer](#) en één of andere joodse geluiden, red). Deze [netwerken](#) zijn actief op alle mogelijke [sociale](#), [politieke](#) en [culturele](#) terreinen en kosten de belastingbetaler miljarden waarover nooit enige verantwoording geëist wordt.

Het OIC oefent druk uit op de EU en VN om *islamofobie* als onovertroffen toppunt van racisme en onrecht, op alle mogelijke wijzen te bestrijden, met als gevolg lastercampagnes en wettelijke vervolging van de weinige moedigen in het Westen die wijzen op de voort kruipende islamisatie.

De EU dient zich te blijven openstellen voor migranten uit OIC landen met wettelijk gegarandeerd behoud van zeden en gewoonten en medeneming van sociaal-politieke hiërarchische verhoudingen uit land van herkomst, bij voorkeur gereguleerd door Sharia-rechtspraak.

De EU wordt door de OIC verzocht om moslimmigranten belangrijke invloedrijke posten in de maatschappij te laten bekleden. Dat moeten moslims natuurlijk vooral doen als zij over de juiste capaciteiten beschikken, maar niet omdat de OIC dat eist.

Eigenlijk leven wij in Europa al onder de schaduw van het wereldkalifaat, het schijnt alleen nog niet te zijn door gedrongen. Wat men niet begrijpt, ziet men niet.

U had het onlangs over een tien-jarenplan van de OIC. Kunt u er iets over vertellen? Wanneer werd hiertoe besloten? Wat zijn de maatregelen die volgens dit plan getroffen moeten worden? En waar bevinden wij ons nu precies binnen dit tien-jarentraject?

Het [10-jarenplan](#) werd geratificeerd tijdens de derde extraplenaire bijeenkomst van de OIC-top van 6 tot 8 december, 2005, naar aanleiding van de Deense Cartoon Affaire, ruim drie en half jaar geleden.

Dit plan werd op alle daarop volgende bijeenkomsten opnieuw onderschreven. Wat de Europese Unie betreft zijn wij volgens schema en loopt alles op rolletjes. De EU is natuurlijk geen partij voor de OIC.

Nauwgezette lezing van dit document ontrafelt achter de diplomatieke formuleringen, doelstellingen die je als volgt kunt samenvatten.

Het plan behelst zowel het binnenlands islamitisch beleid van de lidstaten als de gezamenlijke internationale strategie. Van lovenswaardige zaken als het bestrijden van armoede en analfabetisme tot het nastreven van een verdere eenwording van de *Oemma* gestoeld op de bronnen van de islam, de Koran en de Soena.

Daarnaast wordt er gestreefd naar een effectievere **instrumentalisering** van de westerse **media** om een gunstig beeld van de islam te bevorderen. De westerse leiders en het publiek moeten ervan doordrongen worden dat de islam bron van beschaving is en het enige model voor *tolerantie en gematigdheid* waarin de *Abrahamitische* religies vreedzaam naast elkaar kunnen samenleven.

Dit zien wij al gebeuren in talrijke publicaties en manifestaties over de zegeningen van de islamitische beschaving in Spanje, De Balkan, Centraal- en Zuid-Azië.

De weg naar deze utopische samenleving is alleen mogelijk door publieke schuldbekentenis en financiële steun. Ondanks het feit dat de islamitische wereld het rijkst bedeed is qua grondgebied, mankracht, bodemschatten en vermogen, is en blijft het Westen direct en indirect verantwoordelijk voor onrecht, onderdrukking, oorlog en achterstand aldaar.

En natuurlijk is het Westen ook verplicht haar universiteiten open te stellen voor islamitische studenten.

Niet alleen de EU maar in toenemende mate ook de VS nemen de aanbevelingen van de OIC expliciet en impliciet over. Kijk alleen al naar de gebezigde identieke mantra's van hun officiële vertegenwoordigers over tal van cruciale onderwerpen.

Wat betreft het afdwingen van een algeheel internationaal verbod op *islamofobie* zijn wij inmiddels in een ver gevorderd stadium.

De Raad van Europa en de Mensenrechten commissie van de VN, hebben *islamofobie* met voorrang opgenomen in de lijst van ontoelaatbare vormen van discriminatie. Zowel binnen de **EU** als in de **VS** worden door officiële woordvoerders lijsten gehanteerd met woorden zoals *jihad*, die in het openbaar vermeden dienen te worden om moslims niet te kwetsen. Vanzelfsprekend werkt dit zelfcensuur in het Vrije Westen in de hand.

Waar het de OIC uiteindelijk om te doen is, de *transsubstantiatie* van het grote onrecht, de sleutel tot algehele wereldvrede en gerechtigheid, is natuurlijk de stichting van een Palestijnse staat met Jeruzalem als hoofdstad.

Wat betreft de voortschrijdende ondermijning van Israël hebben de EU en de OIC elkaar echt gevonden. Wij zien in Europa een geconcentreerde **desinformatiestrijd** tegen Israël, gepaard met bedreigingen en het zaaien van ressentimenten, die zich inmiddels op dezelfde wijze voltrekt als in de islamitische wereld. Uiteindelijk moet dit terugslaan op het Westen zelf omdat het de grondwaarden waarop de Europese beschaving gegrondvest is, aantast en perverteert.



Joodse aanwezigheid in Judea en Samaria als "**bezetting**" te bestempelen, betekent opzettelijke ontkenning van morele, historische en **legale feiten** en uiteindelijk ook van de oorsprong van het Christendom. Met het instemmen van het afwijzen van iedere niet-islamitische soevereiniteit in die regio, aanvaardt het Westen de *Jihad*-ideologie. Want dit is de *raison d'être* van *Jihad*.

Nu ook de regering van Obama dit EU-OIC beleid heeft geadopteerd, is het des te verontrustender te realiseren dat als de Palestijnse staat eenmaal een voldongen feit is, **Al-Quds ash-Sharif** (de geïslamiseerde naam van Jeruzalem) als hoofdstad van het Kalifaat uitgeroepen zal worden. En zoals de geschiedenis van de *Jihad* telkens weer aantoonde zullen de kerken hun kruizen verliezen en christenen niet langer in het openbaar hun geloof mogen beleiden. Niet-moslims zullen wel weer gedwongen worden in de goot te lopen, zoals dat eeuwen lang gebruikelijk was.

Wat vindt u van het succes van iemand als Geert Wilders? Heeft u enige hoop dat soortgelijke

bewegingen in Europa nog iets kunnen uitmaken tegen de islamisatie in de huidige internationale context?

Geert Wilders is een moedige man. Niet alleen omdat hij opkomt voor de vrijheid van Europa en het behoud van haar waarden, maar ook omdat hij tegenwoordig waarschijnlijk de enige succesvolle politicus is in Europa die zich onomwonden uitspreekt voor het Joodse recht op zelfbeschikking in een soevereine staat op haar historisch grondgebied. Geen andere politicus zou het in zijn hoofd halen om op dergelijke wijze zijn sympathie voor Israël te betuigen uit angst het Kalifaat te provoceren. De voortdurende hetze die EU politici voeren tegen Israël getuigt van hun nederige gehoorzaamheid aan de OIC.

Ik kan niet raden wat de toekomst brengt. Maar het moge duidelijk zijn: in naam van de Europese eenwording, hebben incompetent politici die in de eerste plaats uit zijn op hun eigen promotie, Europa laten verworden tot een *dhimmi-continent* dat lijdt aan alle kwalen van *Dhimmitude*.

Kunnen zij nog ter verantwoording geroepen worden?